

основи па је зато она и међународно-правно призната заједница. Женевским споразумом није решено питање облика владавине будуће државе, већ је решавање тог важног питања препуштено одлуци будуће уставотворне скупштине. Због оваквог става према питању облика владавине Србија није ратификовала овај Споразум па је он остао мртво слово на папиру, без икаквог правног значаја. Србија није хтела да пристане на овај Споразум јер је одмах желела монархистичку државу и то такву у којој ће се знати која ће династија владати, а очекивало се да то буде династија Карађорђевић.

## ГЛАВА ДРУГА

### ДРЖАВНИ И УСТАВНИ РАЗВИТАК ПРВЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

#### I.

#### ЗАВРШЕТАК КОНСТИТУИСАЊА НОВЕ ДРЖАВЕ СРБА, ХРВАТА И СЛОВЕНАЦА И ОКОНЧАЊЕ ПРОЦЕСА УЈЕДИЊЕЊА ЈУГОСЛОВЕНСКИХ НАРОДА

##### 1. Прводецембарски акт и завршетак уједињења државе аустроугарских Југословена са Србијом и Црном Гором

Оно што није постигнуто Женевским споразумом имало је да буде учињено и исправљено Прводецембарским актом од 1918. који је представљао врхунац настојања југословенских народа у остварењу свог вишевековног сна. После неуспеха Женевског споразума, неприхватања његове декларације, између Краљевине Србије и аустроугарске Југославије су око две недеље били нејасни и неодређени односи.<sup>1</sup> Таква неизвесна ситуација је трајала све до 24. новембра 1918. када је Средишњи одбор Народног већа државе СХС донео одлуку о уједињењу с Краљевином Србијом и Црном Гором. Ради постизања тог циља је образовано једно тело од 28 лица „с пуном влашћу, да у споразуму с владом Краљевине Србије и представницима свију странака у Србији и Црној Гори безодвлачно проведе организацију јединствене државе према приложеним напутцима, а дотичне закључке ратифицират ће на свом првом састанку Државно веће, коме ће припадати уз представнике Краљевине Србије и Црне Горе сви чланови данашњег Народног већа у Загребу, појачани са представништвом Југословенског одбора.“ Коначну организацију ове нове, будуће